Grigore Constantinescu

Comuna

CORBENI

PITEŞTI MMXV

CORBENI

COMPONENŢĂ: Comuna este formată din 8 sate: **Corbeni**; Berindeşti; Bucşeneşti; Oeştii Pământeni; Oeştii Ungureni; Poienari; Rotunda; Turburea.
DISTANŢA FAŢĂ DE REŞEDINŢA JUDEŢULUI: 55 km.
SUPRAFAŢĂ: 61,8 km^2.
POPULAŢIE: 5.384 locuitori [2.623 M + 2.761 F] (2011).

ATESTARE DOCUMENTARĂ:

Berindeşti – 1579 [7087] iulie 14 (DIR, XVI, B, ŢR, vol. IV, doc. 410)• **Corbii pe Argeş** (Corbeni) – 1456 [6964] aprilie 15 (DRH, B, ŢR, vol. I, doc. 113)• ***Drăgoeşti** (lângă Oeşti) – 1568 [7076] mai 25 (DRH, B, ŢR, vol. VI, doc. 67)• ***Mindileşti** (lângă Corbeni) – 1575 [7083] ianuarie 17 (DRH, B, ŢR, vol. VII, doc. 203)• **Poenari** (cetate) – 1481 [6989] iunie (DRH, B, ŢR, vol. I)• **Poenari**, sat – <1542-1543> octombrie 23 (DIR, XVI, B, ŢR, vol. II, doc. 299)• **Turburea** – 1579 [7087] mai 5 (DIR, XVI, B, ŢR, vol. IV, doc. 386)• **Uieşti** (Oeşti) – 1568 [7077] octombrie 4 (DRH, B, ŢR, vol. VI, doc. 113).

În contextul localităților componente, cea mai veche atestare documentară se consemnează în cazul satului Corbeni.

Așezarea este atestată documentar inițial în hrisovul emis de cancelaria domnească a voievodului Vladislav al II-lea la 15 aprilie 1456, confirmându-se jupanului Mogoș proprietatea asupra unor sate, printre care și „Corbii toți, pe Argeș în sus".

Sit arheologic: Ansamblul curților boierilor Bucșenești [XV] –[▲]–, sit arheologic medieval, format din ruinele casei boierilor Bucșenești și incinta curții boierești; situat în zona de sud-est a satului Bucșenești, la circa 100 m de biserică.

TOPONIMIE:

- **Berindeşti** – toponim etnic familial, provenit dintr-un antroponimic *Berindea* (la origine, apelativul *berendei* ≈ popor turco-peceneg migrator în secolul al XIX-lea) + sufixul –*eşti*, care indică organizarea socială pe bază de obşte a localităţii.

- **Bucşeneşti** – toponim familial provenit din patronimicul *Bucşea*, format pe baza apelativului *bucşă* ≈ „bucea" + sufixul –*eşti*, care indică organizarea socială pe bază de obşte a localităţii.

- **Corbeni** – toponimul indică, prin structură, proveniența unor locuitori – satul *Corbi* de pe Râul Doamnei.

- **Oeşti** – toponim format pe baza apelativului *Oaie*, atestat în documentele locale (la origine, apelativ) + sufixul –*eşti*, care indică organizarea socială pe bază de obşte a localităţii.

- **Poenari** – toponim istorico-social relevând proveniența transil-văneană a locuitorilor (originari din Poiana Sibiului).

- **Rotunda** – toponim topografic indicând forma terenului pe care s-a constituit aşezarea.

• Turburea – toponim topografic determinat de aspectul apei în jurul căreia s-a constituit aşezarea.

SPECIFIC ARHITECTURAL:

Arhitectură populară tradiţională reprezentată prin locuinţe ţărăneşti etajate, de plan rectangular, construite pe beci din piatră de râu. Vechile case edificate în ultimele decenii ale secolului al XIX-lea erau supraînălţate pe temelii din piatră, materialul utilizat fiind aproape în exclusivitate lemnul de brad sau de stejar. Acoperişurile în patru ape aveau învelitoare din şindrilă, iar căpriorii din care se realiza şarpanta erau fixaţi în cuie de lemn. Numărul camerelor varia: tindă şi odaie – în general, dar şi tindă – dispusă central şi camere laterale. În majoritatea caselor, accesul se efectua direct din curte. Ulterior, au apărut locuinţe prevăzute cu prispă, pe latura frontală sau cu sală delimitată de un pălimar format din scândurele de lemn dispuse vertical. Una dintre construcţiile reprezentative de locuit din Bucşeneşti, casa Mariei Prunaru [1912] –[▲]– construită la sfârşitul secolului al XIX-lea din răzlogi de brad cercuiţi şi lipiţi cu lut este supraînălţată pe un soclu din lespezi de piatră prinse în mortar de pământ şi nisip. Ansamblul arhitectural este format din „casa mare" compartimentată în trei camere prevăzute cu o legătură interioară şi cu accese separate din sala susţinută pe stâlpi de lemn – orientată est-vest, dispusă pe faţada principală şi din „odaie" – construcţie monocelulară cu acoperiş separat, având funcţionalitate de „bucătărie". Legătura dintre cele două corpuri se asigură prin sala unghiulară, direcţionată nord-sud, conexată cu sala principală, ambele fiind delimitate de un pălimar continuu, placat cu scânduri traforate semicircular la extremităţi, între baghete simple, aplicate. Casa Dănilă Gheorghiţa –[▲]– reprezintă un model de arhitectură tradiţională, specifică perioadei de început a secolului XX.

Portul popular local se circumscrie ariei portului popular argeşean. O piesă specifică de împodobire a capului femeilor, „fesul" (bandă înflorată cu mărgele şi fluturi) se purta sub maramă.

Folclorul muzical zonal a constituit sursa de inspiraţie a renumitei soliste vocale de muzică populară **Elisabeta Turcu**, originară din satul Corbeni.

Din repertoriul folcloric coregrafic, dansurile: Albeşteanca, Brâuleţul pe umeri, Breaza, Ciuleandra, Danţul pe picior, De doi ca la Corbeni, De doi ca la Oeşti, Hora mare, Ilenuţa, Oeşteanca, Sârba lui 22, Ungurica prezintă elemente locale de individualizare.

ANTONEŞTI – sat model

• Catastrofalele inundaţii din iulie 1941, provocate de râul Argeş, au afectat grav comunele Aref şi Corbeni, 29 de case fiind complet distruse, ploile diluviene producând alte imense pagube materiale.

Conducătorul statului român, mareşalul Ion Antonescu, a ordonat primului ministru, Mihai Antonescu, să se construiască, în zonă, un sat model „care să dea direcţia dezvoltării rurale în România", sat ce va purta, nu întâmplător, numele de „Antoneşti". Amplasarea unui lagăr de prizonieri la Corbeni, din dispoziţia mareşalului Ion Antonescu, a fost determinată de necesitatea asigurării forţei de muncă pentru edificarea acestui sat, în lagăr fiind aduşi iniţial 800 de prizonieri sovietici de origine ucraineană, capturaţi la Odesa.

Conform proiectului aprobat de mareşalul Ion Antonescu, care, la 15 mai 1942, vizitează şantierul, satul românesc model de la Corbeni urma să aibă în componenţa sa, în afara caselor destinate sinistraţilor: un Palat administrativ, Casa operelor sociale, un dispensar, o maternitate, un cămin cultural cu sală de spectacole, bibliotecă şi grădiniţă, o bancă, o cantină pentru copii, o cooperativă sătească, băi populare, o piaţă de legume şi fructe, o piaţă publică centrală de tip agora, o şcoală horticolă, o şcoală primară, un stadion sportiv, o gară, un han turistic.

Vizita mareşalului, efectuată în condiţiile terifiante ale războiului antisovietic, a demonstrat localnicilor preocuparea sa faţă de soarta familiilor sinistrate, constituind momentul determinant pentru declanşarea „în forţă" a operaţiunilor de realizare a satului model denumit Antoneşti, deşi regimul comunist l-a „rebotezat" Poienarii Noi, în intenţia de a şterge numele ctitorului real al aşezării din conştiinţa naţională.

Terenul afectat edificării satului model (13,5 ha), un teren deluros situat pe malul stâng al râului Argeş, a fost donat de moşierul Ierbaşu; s-a procedat la consolidarea cu beton a malului Argeşului şi la construirea unui lift pentru a se accede de pe terasa râului în vatra satului. Terenul a fost împărţit în 39 de loturi în suprafaţă de 2000 mp fiecare, dispuse în corelaţie cu o structură stradală ingenios trasată, racordată zonei centrului administrativ, străzile având trotuare delimitate prin borduri de granit.

Autorul proiectului, renumitul arhitect Richard Bordenache a propus mai multe variante de case concepute în stilul arhitecturii tradiţionale din zonă, case moderne, etajate, construite din cărămidă, prevăzute cu sală şi acoperite cu ţiglă, perfect integrate spaţiului ambiental; în fiecare „minigospodărie", s-au construit: o fântână, un grajd, un coteţ şi s-au amenajat: o livadă, o grădină de legume şi o grădiniţă cu flori, spre a se oferi „beneficiarilor" condiţii civilizate de viaţă. Deşi variau, totuşi, ca aspect, caselor li se confereau identităţi specifice prin marcarea lor, pe frontispiciu, cu basoreliefuri sau picturi imaginând plante sau animale, pentru a putea fi, astfel, reperate fără dificultate: „Casa cu floarea soarelui", „Casa cu cocoş", „Casa cu cloşcă", „Casa cu păun", „Casa cu cerb" ş. a.

Inaugurarea parţială a satului s-a oficiat, la 17 octombrie 1943, în prezenţa premierului Mihai Antonescu şi a doamnei Maria Antonescu, preşedinta Consiliului de patronaj, soţia mareşalului Ion Antonescu. După inaugurare, lucrările au continuat la căminul cultural şi hanul turistic, fiind abandonate, însă, la 23 august 1944, odată cu „eliberarea patriei de sub jugul fascist de către glorioasa armată sovietică".

Cronicari vii ai satului Antoneşti: dirigintele de şantier Petre Stricher, profesoara Maria Martinescu – născută în „Casa cu păun" – şi, în special, fiica sa, arhitecta Ramona, apreciază actul ctitoricesc al mareşalului Antonescu, condamnând dezinteresul unor locatari şi al autorităţilor faţă de această zestre imobiliară nepereche, creată în condiţiile extrem de vitrege ale războiului mondial, zestre care trebuie conservată spre a fi preluată ca model în edificarea satului românesc modern. „Astăzi – după cum observă prof. Maria Martinescu – când se construieşte atât de mult şi de pestriţ în satele României, nimeni n-a venit să se inspire din adevărata rezervaţie de arhitectură rurală românească din satul nostru. Avem aici capodopere de arhitectură românească, cele mai multe rămase intacte din 1943, care sunt într-un fel testamentul artistic al maestrului Bordenache. Arhitecţii ştiu bine opera înaintaşului lor, de ce nu vin aici să se inspire ?"... I se pare relevantă „dorinţa oamenilor de atunci de a urbaniza un sat, fără să piardă aspectul rural tradiţional, farmecul unui sat de munte", pentru că „aveau respect pentru trăinicia construcţiilor, făceau temelii din piatră de râu, trotuare cu caldarâm, zidărie de 60 centimetri grosime, grajduri cu faţada dublă; până şi merii din grădini sunt de soi vechi românesc, pătul şi creţesc", conchide respondenta, conştientă de veridicitatea observaţiilor sale relatate unui reporter sedus de istoria satului Antoneşti, care, după cum constata cu convingere el însuşi: „Chiar şi aşa, cu puţinele case originare ce au mai rămas, pare o secţiune vie a Muzeului Satului, o lume de altădată, care-şi păstrează neatinsă magia şi frumuseţea.".

PATRIMONIUL CULTURAL-ISTORIC:

✚**Biserica «Sf. Ion» Antoneşti** – construită prin munca retribuită a prizonierilor de război sovietici din Lagărul Corbeni; destinată, din ordinul mareşalului Ion Antonescu, a fi locaşul de cult al credincioşilor coloniei edificate pentru sinistraţii inundaţiilor din anul 1941 şi definitivată recent, prin preocuparea ierarhului Calinic Argatu şi a Episcopiei Argeşului, conserva o scenă iconografică pictată, în anul 1942, în manieră tipic rusească de către un prizonier sovietic deţinut în lagăr. Biserica a fost trăznită în anul 1942, lucrările de edificare fiind atunci, din această cauză, sistate. În perioada comunistă, biserica fusese transformată în adăpost temporar pentru animale.

✚**Biserica «Adormirea Maicii Domnului» Berindeşti** [1863]~ctitorită de Gheorghe Berindescu, pe locul unei biserici „ruinate" •intervenţii: reclădită de Dimitrie Mahala ş. a. [1882] •pictură murală: Gh. Velica [1882]; recent restaurată.

✚**Biserica «Adormirea Maicii Domnului»+«Sf. Gheorghe»+«Sf. Arhangheli Mihail şi Gavriil» Bucşeneşti** –[▲]– Potrivit textului pisaniei din 1747: „Această sfântă şi dumnezăiască biserică de piatră, nevoitu-s-a cu toată cheltuiala de o au înălţat din temelie,

dumnealui jupan Iordachie căpitanul Bucşenescul i dumnealui Sandu logofăt za vistierie", pe moşia lor, în locul unei biserici datând, probabil, din secolul al XVI-lea. Pe ancadramentul intrării, este incizat numele lui „Iordache log(ofăt) Mitrea", posibil, unul dintre constructorii locaşului de cult. Biserica Uspenie Bogorodiţe [AMD] a fost consolidată cu centuri metalice [1914], pardosită cu lespezi de piatră şi reînvelită cu şiţă de către Comisia Monumentelor Istorice [1943]. Biserica are un plan dreptunghiular compartimentat, cu absidă decroşată, poligonală, în exterior şi semicirculară, în interior; clopotniţă deasupra pronaosului. Naosul şi pronaosul sunt prevăzute cu calote sprijinite pe arce şi console; naosul este separat de altar, prin tâmplă de zid străpunsă de o deschidere frontală şi două laterale. Decoraţia exterioară este formată dintr-un tor dublat, în partea inferioară, de un rând de zimţi. Pictura murală originară în frescă, realizată de Gheorghe zugravul, a fost retuşată în 1950, pe latura vestică; scene inspirate din Apocalipsă şi cei 12 apostoli; pictura prezintă, în tablourile votive de pe peretele vestic al pronaosului, un evident caracter documentar, înfăţişând pe ctitori şi pe membrii familiilor acestora în costume de epocă: jupan Iordache, căpitan za Lovişte susţine macheta bisericii împreună cu jupan Sandu Bucşenescu, vel logofăt za visterie; biserica pictată având turlă octogonală de zid şi portic pe stâlpi de zid. În patrimoniul bisericii, se află cărţi ritualice: Triod [1789], Liturghier [1835], Psaltire [1835], Ceaslov [1840], Mineie [1852], Cazanie [1857], Evanghelie [1869] şi icoane pe lemn din sec. XIX de Gheorghe Stoenescu, două sfeşnice de lemn sculptate, trei cruci de lemn [1890], un disc [1807], un epitaf ş. a.

Biserica a fost sfinţită de mitropolitul Ungrovlahiei, Neofit, care, în zilele de 11-15 iulie 1747, a fost oaspetele boierilor Bucşeneşti. În timpul ocupaţiei germane din Primul Război Mondial, biserica a fost jefuită de invadatori, luându-i-se: „un clopot de metal cu amestec de argint, şfeşnicele de alamă, candelabrul de alamă în greutate de 90 kg, un potir din aur" ş. a.

✚Biserica «Sf. Dumitru»+«Sf. Gheorghe»+«Sf. Teodor Tiron» Corbeni – [▲]– edificată, în 1743, de postelnicul Sandu Bucşenescul, ispravnicul judeţului Argeş, şi soţia sa, jupâneasa Maria; restaurată în perioada anilor 1918-1919 şi 1943-1953.

Biserica prezintă un plan dreptunghiular compartimentat, cu absidă poligonală decroşată; pridvor adăugat, cu arcade în acoladă sprijinite pe coloane şi semicoloane. Décor exterior format din brâu şi cornişă zimţată. Naosul, pronaosul şi pridvorul sunt acoperite cu calotă sprijinită pe arce şi console; naosul se separă de pronaos prin zid plin, străpuns de o largă arcadă în acoladă, iar, de altar, printr-un iconostas de lemn.

Pictura murală originară realizată în frescă a fost retuşată în 1919 şi 1968-1969. Se conservă uşa de la intrare sculptată în lemn, cu ornamente florale şi cu reprezentarea acvilei bicefale. În patrimoniul bisericii, se află cărţi ritualice: Mineie [1852], Psaltire [1856], Cazanie [1858], Tipic [1867] şi icoane pictate pe lemn în sec. XIX, semnate de Dumitru zugravul.

✚Biserica «Sf. Treime» Corbeni-Poenari [1879-1882]~ctitorită de obştea satului, „pe locul unei mănăstiri" •intervenţii: reparaţie generală [1913] •pictură murală: <repictare> [1966].

✚Biserica «Sf. Nicolae» Oeşti-Pământeni –[▲]– construită, în 1837-1840, pe locul unei biserici de lemn, de către „Grigore Drugănescu vel paharnic şi soţia sa Maria, cu fiii: Dimitrie, Ana, Săftica, Domnica, Constantin, ostenitori acestui sfânt locaş, alături de: U.M. Costea, J. Leontie, J. Chiruş şi fiii: Dumitru, Vasile şi Chiriac"; restaurată în: 1887, 1932, 1969. Plan trilobat, cu abside poligonale, pridvor deschis cu arcade în plin cintru, susţinute pe coloane şi stâlpi de colţ. Pictura murală, remarcabilă prin „armonia culorilor", a fost realizată de Dumitru Norocea din Curtea de Argeş, în 1956.

✚Biserica «Sf. Arhangheli Mihail şi Gavriil»+«Sf. Împăraţi Constantin şi Elena» Oeşti-Ungureni [1859] începută de obştea satului; definitivată [1897] cu cheltuiala Elenei C. Racoviţă, mare proprietăreasă •pictură murală: anonim [1897].

✝Cruce de piatră: **Corbeni**: 1766 [7274] după 2 decembrie –[▲]– în centrul satului, lângă casa Vasile Popescu.

✝Monumente eroi: **Bucşeneşti** [1941-1945]; (1979)– lângă Biserica Bucşeneşti ■~ **Corbeni** [1916-1918]; autor: I. Kaghiorghis (1927) –lângă Şcoala generală Corbeni.

În cursul luptelor pentru apărarea unității și independenței naționale a României, au căzut eroic la datorie 102 locuitori ai comunei Corbeni, numărul eroilor menționați nominal în monumentalul volum «Argeș. Cartea eroilor» fiind raportat la evenimente de importanță fundamentală în istoria neamului românesc: Primul război mondial [77], Al doilea război mondial [25].

Momente de istorie locală

În aria satului Poienari, potrivit supoziției unor istorici, s-a desfășurat, spre sfârșitul lunii iulie și începutul lunii august 1522, „al 14-lea război la cetatea Poenari" între oștirea Țării Românești a voievodului Radu de la Afumați [1522-1529, cu întreruperi] și horani - „micii boieri proveniți de la țară, care erau potrivnici unor măsuri luate împotriva lor de către domnitor"; lupta a durat „câteva ceasuri", oastea voievodului fiind mult superioară numericește. Lupta de la cetatea Poenari este inscripționată pe piatra de mormânt a voievodului Radu de la Afumați din incinta Bisericii necropole a Mănăstirii Curtea de Argeș ctitorite de către voievodul cărturar Neagoe Basarab între anii 1517-1521

În cursul desfășurării operațiunilor militare din Primul război mondial , localitatea a fost „câmp de luptă" în intervalul 25 septembrie și 8 octombrie 1916, prin instalarea „unui post fix de observare" format din subunități ale Brigăzii 1 Călărași cu misiunea de „a supraveghea Valea Argeșului". La 9 octombrie, a fost dislocată rezerva Detașamentului Argeș condus de colonelul Henri Cihoski, format din trupe ale regimentelor 35, 57 și 76 infanterie, călărași pedeștri și câteva „guri de foc de artilerie". Spre sfârșitul lunii octombrie, efectivul postului de observare a fost redus, fiind pus sub comanda maiorului Popescu, cu misiunea de a se organiza pentru apărare, fiind, ulterior, întărit cu „detașamentul locotenent-colonel Cornescu". Trupele române rezistă atacurilor intense al inamicului în zilele de 2, 3 și 4 noiembrie, însă sunt nevoite să se retragă, după ce au suferit pierderi grele, armata invadatoare introducând în luptă un batalion de elită austro-ungar.

CIMITIRUL OSTAŞILOR SOVIETICI –[▲]– situat în Oeşti. Lagărul de la Corbeni a constituit un important loc de detenţie, organizat în 1942, având 2441 de prizonieri sovietici, la 23 august 1944.

În studiul său despre «Prizonierii sovietici în România. [1941-1944]», istoricul Vasile Popa menţionează satisfacţia delegaţiei Crucii Roşii din Geneva formată din dr. Eduard Chapuisat şi baronul David Traz, care, vizitând, în mai 1943, Lagărul Corbeni constatau „buna organizare şi grija autorităţilor pentru asigurarea condiţiilor de prizonierat recunoscute chiar de unii prizonieri /.../ depăşindu-se tratamentul prevăzut în convenţii, datorită sufletului milos de care poporul român este animat faţă de cei loviţi de soartă.". În perioada detenţiei, prizonierii care au murit, din cauza unei epidemii de tifos exantematic, de tuberculoză, dar şi de alte afecţiuni, au fost înhumaţi în cimitirul special din apropierea lagărului.

Cimitirul se particularizează prin stelele funerare de dimensiuni reduse, marcate în zona frontală unghiulară, de o cruce roşie cu cinci colţuri, numele decedatului fiind incizat în grafie rusească.

MEMENTO:

VILA BORDENACHE –[▲]– proiectată, în anul 1930, de arhitect profesor universitar Richard Bordenache [1905-1982], membru, în 1941, în Consiliul Tehnic Superior, însărcinat, de mareşalul Ion Antonescu, cu executarea planurilor de sistematizare şi de construcţie a satului românesc model: Antoneşti. Vila din Corbeni concepută în stil arhitectural neoromânesc, poartă amprenta propriului său stil reflectat în conceperea caselor satului Antoneşti.

IN MEMORIAM

- **MATEESCU ŞTEFAN** [1914-1956?] – pilot aviator; a pilotat avionul YR-Loockhed 10 care a dus la Istanbul, în 23 august 1944, un plic sigilat, pentru a informa pe reprezentanţii diplomatici şi militari ai Angliei, URSS şi USA despre arestarea mareşalului Ion Antonescu şi alăturarea României la coaliţia Naţiunilor Unite. A adus voluntar răniţi de pe frontul de Est în spitalele din ţară.

• **SAVA COSTACHE** [1929-1998] – inginer chimist la Combinatul Petrochimic Borzeşti; director general al Combinatului Petrochimic Piteşti şi coordonator al edificării acestuia.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ:

Grigore Constantinescu– *Argeșul monumental – enciclopedie patrimonială*, Pitești, 2011, p. [543-546] – 161-162; Idem– *Cetăţile medievale din Argeş-Muscel*, www.google.ro, calameo.1227548

Nicolae Gh. Teodorescu– *Pe Argeş în sus: Oeşti – din hronicul satului*, Bucureşti, 1988, 212 p.; Gheorghe Cantacuzino– *Date noi privind cetatea Poienari (Argeş)*, SCMJA, III, p. 209-216; Ion Al. Stănescu, Iulian F. Preda– *Antoneşti: satul de pe Tinoasa, monografie*, Alexandria, 2002, 252 p.; Ştefan Dănăilă– *Date privind satul model Antoneşti, comuna Corbeni*, Restituiri, 2007, nr. 1-2; *** *Un sat istoric: Antoneşti*, Formula AS, 2010, nr. 923; Gh. Ciulbea– *Corbeni. Monografie social-economică,* Curtea de Argeş, 2007, 293 p.; http://judete.biz/localitati-arges/; Ion Popescu-Argeşel – *Judeţul Argeş*.

–[▲]– Monument istoric şi de artă

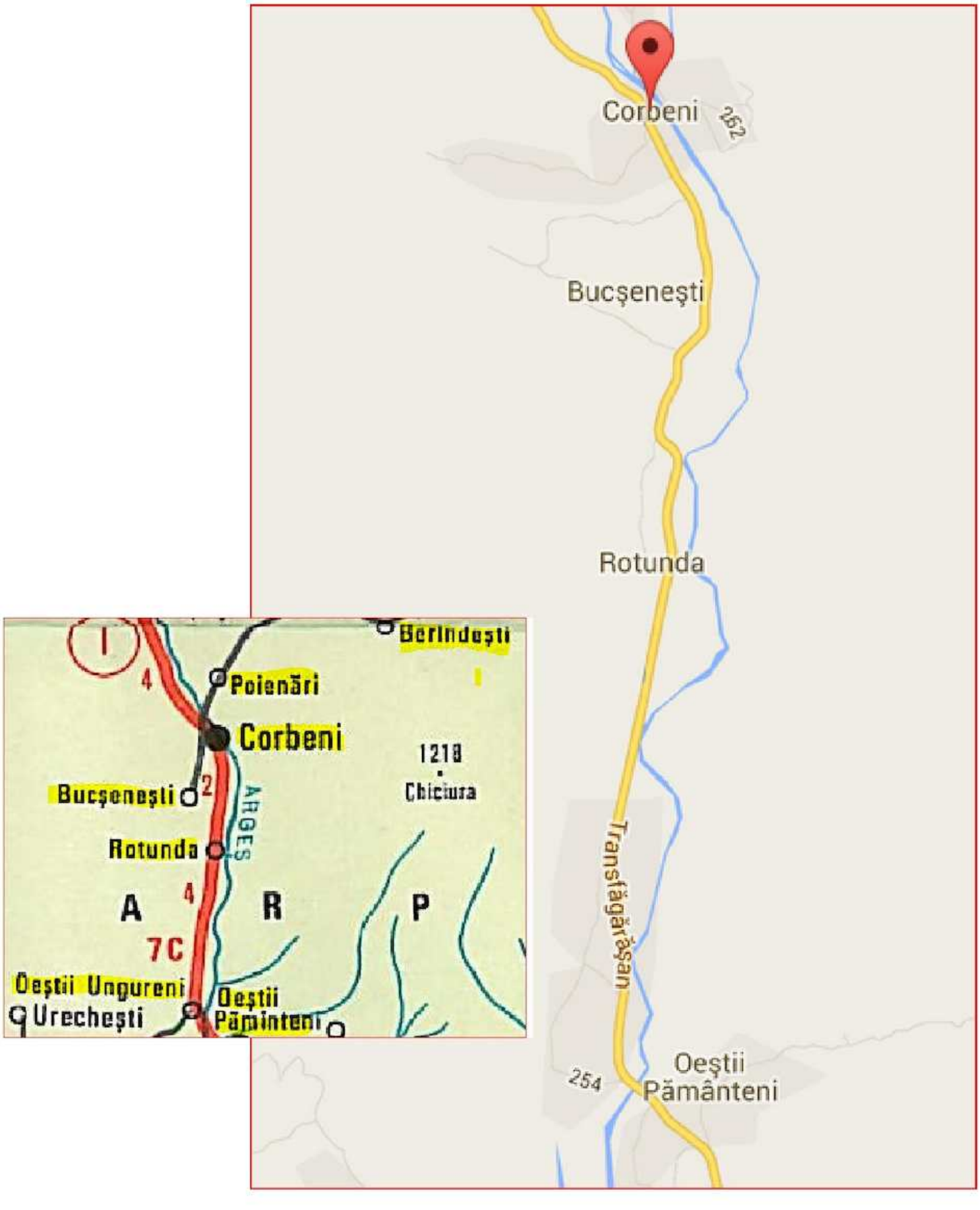
Corbeni
262
Bucşeneşti
Rotunda
254
Oeştii
Pământeni
Berindeşti
Poienări
Corbeni
1218
Chiciura
Bucşeneşti
2
ARGEŞ
Rotunda
A
4
R
P
7C
Oeştii Ungureni
Urecheşti
Oeştii
Pământeni
Transfăgărăşan

PRIMĂRIA COMUNEI CORBENI.

CASĂ CU PĂUN DIN ANTONEŞTI.

BISERICA MĂNĂSTIRII ANTONEŞTI.

„CHILIILE” MĂNĂSTIRII ANTONEŞTI.

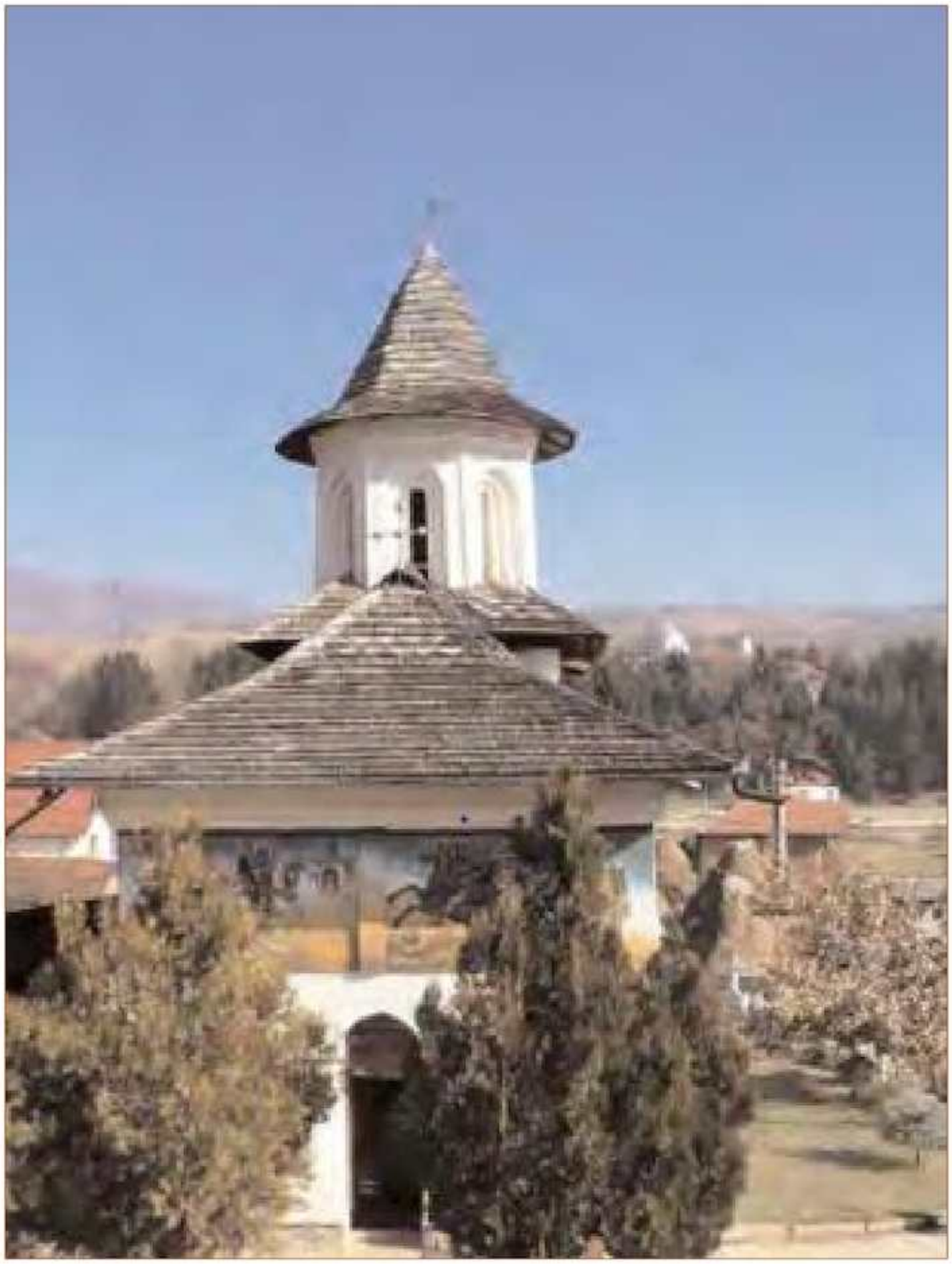

BISERICA CORBENI.

BISERICA BERINDEŞTI.

BISERICA ROTUNDA.

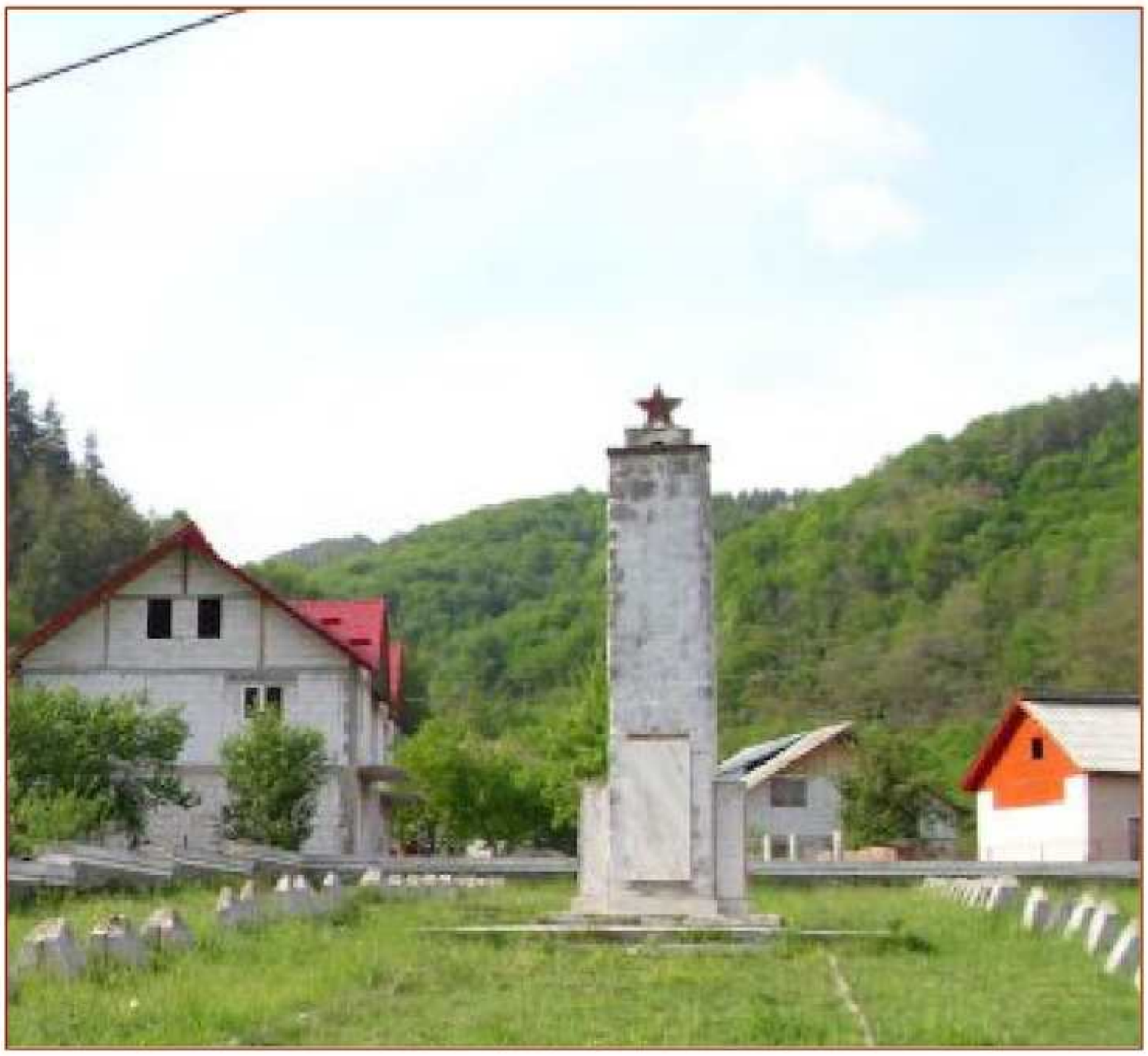

CIMITIRUL EROILOR SOVIETICI.

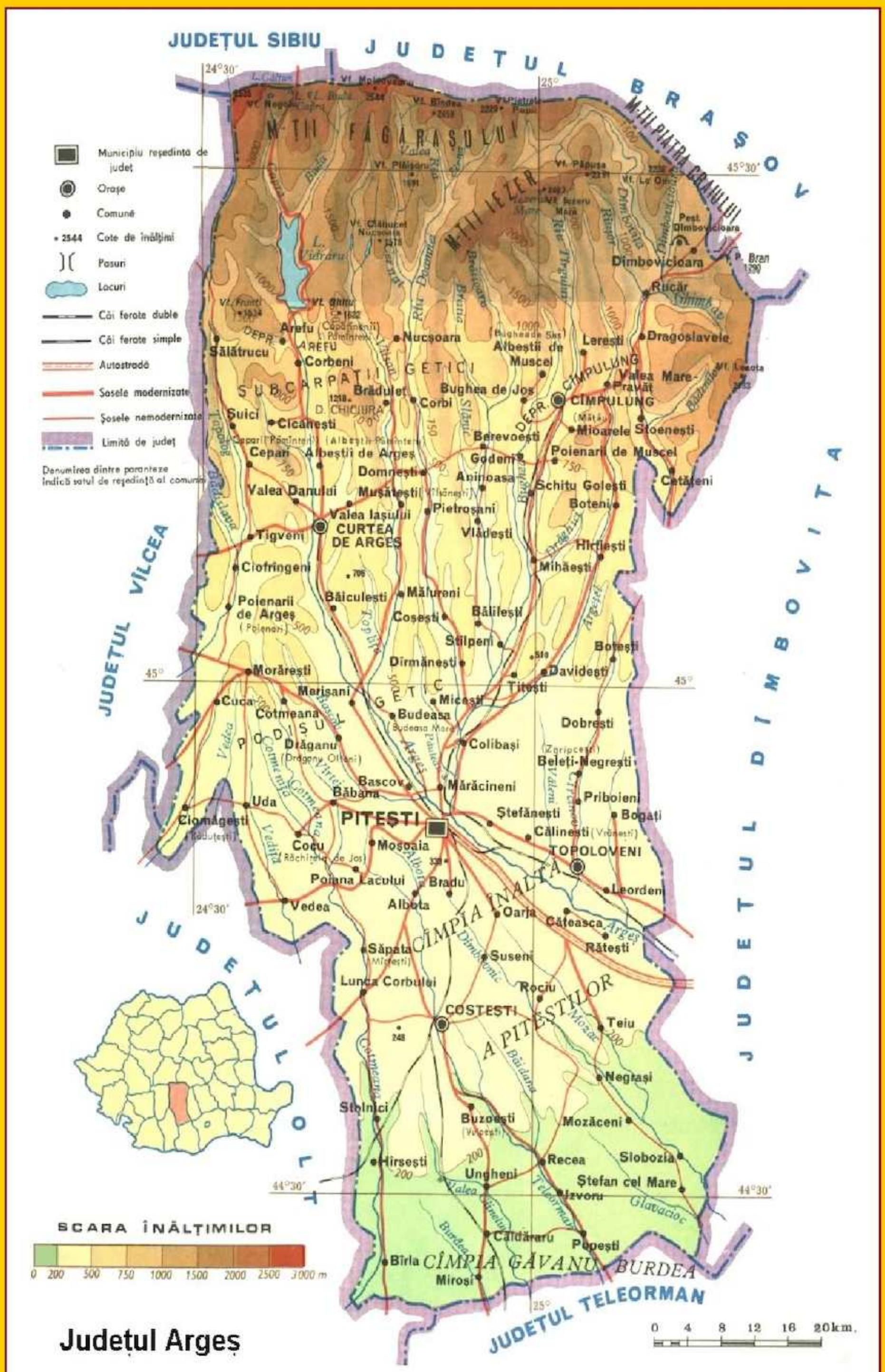

Județul Argeș